

Sygn. akt II C 972/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Metera

Protokolant: Katarzyna Wolszczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2020 roku w Warszawie

sprawy z powództwa A. K. i G. K.

przeciwko Gminie L.

o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego

I. ustala, że wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy (...) w L., stanowiącej działkę ewidencyjną numer (...) z obręb numer (...) o powierzchni 10.731 m², objętej księgą wieczystą numer (...), wynosi:

a) w 2015 roku – 29.188,32 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych trzydzieści dwa grosze),

b) w 2016 roku – 49.734,16 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote szesnaście groszy),

c) w 2017 roku i w latach następnych – 70.280 zł (siedemdziesiąt tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych);

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Gminy L. solidarnie na rzecz A. K. i G. K. kwotę 3.424,19 zł (trzy tysiące czterysta dwadzieścia cztery złote dziewiętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. poleca pobrać solidarnie od A. K. i G. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 864,46 zł (osiemset sześćdziesiąt cztery złote czterdzieści sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. poleca pobrać od Gminy L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 968,17 zł (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych siedemnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 972/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 grudnia 2020 roku

Pismem z dnia 5 grudnia 2014 roku, doręczonym powodom G. K. i A. K. w dniu 11 grudnia 2014 roku, właściciel nieruchomości gruntowej objętej księgą wieczystą numer (...) – Gmina L. - dokonał wypowiedzenia G. K. i A. K. wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wskazanej nieruchomości, ustalając wysokość opłaty za

rok 2015 na kwotę 29.188,32 zł, za 2016 rok na kwotę 80.911,74 zł, zaś od 2017 roku na kwotę 132.635,16 zł (liczoną jako 4% wartości nieruchomości), w miejsce dotychczasowej – 14.594,16 zł (pismo – k.9A-10).

Wiczyści użytkownicy – G. K. i A. K. nie zgodzili się z dokonaną zmianą wysokości opłaty i złożyli do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. wniosek o ustalenie, że zmiana wysokości opłaty rocznej z tytułu udziału w prawie wieczystego użytkowania jest w całości nieuzasadniona a opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego powinna pozostać na dotychczasowej wysokości. We wniosku zakwestionowali także zasadność obliczenia wysokości opłaty rocznej według stawki 4%, wskazując, że opłata powinna być naliczana według stawki 3% (wniosek – k. 63-69).

Orzeczeniem z dnia 1 lutego 2018 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. oddaliło wniosek użytkowników wieczystych i ustaliło wysokość opłaty rocznej zgodnie z pismem właściciela nieruchomości o wypowiedzeniu wysokości opłaty (orzeczenie – k. 5-6).

Wiczyści użytkownicy złożyli sprzeciw od orzeczenia SKO, w wyniku czego, stosownie do unormowania art. 73 ust 2 w zw. z art. 80 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, zwanej dalej u.g.n., orzeczenie to straciło moc, zaś złożony wcześniej do SKO wniosek zastąpił pozew. Powodowie wskazali, iż zmiana stawki jest w całości nieuzasadniona. W ich ocenie, wysokość należnej opłaty rocznej ustalono w oparciu o zawyżoną wartość nieruchomości, jak również błędnie przyjętą stawkę w wysokości 4%. Wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu od pozwanego.

Po przeprowadzeniu przez Sąd dowodu w opinii biegłego rzeczoznawcy, powodowie wnieśli o ustalenie wysokości opłaty rocznej zgodnie z wyliczeniami opartymi o wartość nieruchomości ustaloną w prywatnej opinii biegłego rzeczoznawcy M. D. i stawkę 3%, czyli ustalenie wysokości opłaty rocznej na kwotę 37.470 zł, ewentualnie przy stawce 4% na kwotę 49.960 zł.

Pozwany – Gmina L., wniósł o oddalenie powództwa w całości. Domagał się także zasądzenia zwrotu kosztów procesu od powodów.

Sąd ustalił, co następuje:

Gmina L. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy (...) w L., stanowiącej działkę ewidencyjną numer (...) z obrębu numer (...) o powierzchni 10.731 m², objętej księgą wieczystą numer (...). Użytkownikami wieczystymi wskazanej nieruchomości w okresie od 22 lipca 1999 roku do 6 czerwca 2020 roku byli G. K. i A. K.. Od 6 czerwca 2020 roku użytkownikami wieczystymi wskazanej nieruchomości są R. D., D. D., K. O. i T. S. (okoliczności bezsporne, dokumenty – k. 332-339, odpis z ksiąg wieczystych dostępny na stronie internetowej (...) oraz wydruk – k. 73-77).

Uchwałą Nr (...) Rady Miejskiej w L. z dnia 30 sierpnia 1995 roku, na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, Rada Miejska w L. podwyższyła stawkę procentową opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste lub zarząd gruntu nie zabudowanego lub zabudowanego, stanowiącego własność Gminy L., niewymienionego w art. 40 ust. 1 tejże ustawy do wysokości 4% ceny gruntu, ustalonej na podstawie art. 39 wyżej powołanej ustawy (uchwała – k. 318).

Pismem z dnia 21 grudnia 1995 roku wypowiedziano ówczesnemu użytkownikowi wieczystemu nieruchomości objętej księgą wieczystą numer (...) wysokość dotychczasowej opłaty rocznej za okres od 1996 roku, wskazując, że nowa opłata obliczona jest według stawki 4% wartości nieruchomości, zgodnie z opisaną wyżej uchwałą Rady Miejskiej w L. (wypowiedzenie – k. 311-312).

Za okres od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2014 roku, G. K. i A. K. uiszczali opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą (...) w wysokości 14.594,16 zł, obliczonej jako 4% wartości nieruchomości. Wysokość tej opłaty wynikała z aktualizacji dokonanej pismem z dnia 28 listopada 2005 roku (okoliczność bezsporna, pismo – k. 2, pismo – k. 286).

Pismem z dnia 26 listopada 2008 roku, podjęto próbę aktualizacji wysokości opłaty rocznej za okres od 2009 roku, ponownie proponując opłatę wyliczoną według stawki 4% wartości nieruchomości. Toczyło się wówczas postępowanie sądowe w sprawie I C 207/11 Sądu Rejonowego w Legionowie, zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 maja 2013 roku wydanym w sprawie IV Ca 910/12. Podwyżka opłaty została wówczas uznana za nieuzasadnioną, zaś w wyroku sąd odwoławczy ustalił opłatę roczną na dotychczasowym poziomie 14.594,16 zł, obliczoną jako 4% wartości nieruchomości. Wskazano, że przez powodów w pozwie nie była kwestionowana stawka procentowa opłaty, lecz jedynie wartość nieruchomości przyjęta do obliczenia opłaty (wyrok z uzasadnieniem – k. 228-230).

Pismem z dnia 5 grudnia 2014 roku, doręczonym powodom G. K. i A. K. w dniu 11 grudnia 2014 roku, właściciel nieruchomości gruntowej objętej księgą wieczystą numer (...) – Gmina L. - dokonał wypowiedzenia G. K. i A. K. wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wskazanej nieruchomości, ustalając wysokość opłaty za rok 2015 na kwotę 29.188,32 zł, za 2016 rok na kwotę 80.911,74 zł, zaś od 2017 roku na kwotę 132.635,16 zł (liczoną jako 4% wartości nieruchomości), w miejsce dotychczasowej – 14.594,16 zł (pismo wraz z dowodem doręczenia – k.9A-10, okoliczności bezsporne).

Wartość rynkowa prawa własności nieruchomości gruntowej objętej księgą wieczystą numer (...), dla potrzeb ustalenia na dzień 1 stycznia 2015 roku wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego tej nieruchomości stanowi kwotę 1.757.000 zł (opinia biegłego – k. 192-196v, pisemna opinia uzupełniająca – k. 345).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dokumentów, które uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich wiarygodności.

Najistotniejszym dowodem w sprawie jest opinia biegłego sądowego, która była kwestionowana przez stronę powodową. Sąd, mając na uwadze wysokie kwalifikacje biegłego (wykształcenie wyższe, pełnienie funkcji biegłego rzeczoznawcy przez kilka kadencji) oraz logiczną, spójną i nie budzącą zastrzeżeń Sądu opinię biegłego, oparł swoje ustalenia w sprawie na tej właśnie opinii. W ocenie Sądu, biegły w sposób jasny odpowiedział na zastrzeżenia strony pozwanej do opinii, zaś zastrzeżenia te nie podważają prawidłowości opinii. Biegły w sposób jasny określił metodę wyceny, prawidłowo opisał wycenianą nieruchomość, poprawnie dobrał nieruchomości podobne, przedstawił transakcje, na których oparł wycenę. Biegły wskazał podejście jakie zastosował, jak też metodę wyceny, przedstawił przyczynę wyboru określonej metody, zaprezentował analizę i charakterystykę rynku. Biegły wyjaśnił, że pas eksploatacyjny magistrali ciepłowniczej biegnie wąskim fragmentem szacowanej nieruchomości, wzdłuż jej wschodniej granicy, zaś realizacja ewentualnej przyszłej zabudowy może być realizowana z pozostawieniem 40% powierzchni biologicznie czynnej w granicach działki. Powyższe oznacza, że skoro przy planowaniu i wznoszeniu budynku należy uwzględniać warunki techniczne w zakresie odległości budynku od granicy działki budowlanej, na której usytuowany jest budynek, okoliczność istnienia pasa eksploatacyjnego magistrali ciepłowniczej nie ma wpływu na wartość nieruchomości. W ocenie Sądu, biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił swoje stanowisko, którego nie podważały dalsze zastrzeżenia powodów do opinii. Dopiero przy tym w piśmie z dnia 29 października 2020 roku strona powodowa powołała się na związane z celowością postawienia muru wzdłuż granicy działki, co należy uznać także za spóźnione, względem terminu określonego zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2019 roku (k. 201). Zwrócić należy uwagę, że biegły określając przedmiot wyceny (k. 194) brał pod uwagę istnienie po prawej stronie działki terenu (...) z ciepłociągami zlokalizowanym wzdłuż działki, podobnie brał pod uwagę teren (...), istnienie przewodu wodociągowego, linii energetycznej. Z tych też wszystkich względów oddalono wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego.

Sąd nie oparł swojego rozstrzygnięcia na opinii prywatnej rzeczoznawcy M. D. załączonej przez stronę powodową. Została ona bowiem sporządzona na zlecenie powodów, stanowić może jedynie uzupełnienie stanowiska strony powodowej i jej argumentację. Sąd musi w sprawie opierać się na dowodach, mających w sprawie charakter obiektywny, czyli na dowodach z opinii biegłych sądowych powołanych do danej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Stosownie do treści art. 72 ust 1 i 3 pkt 4-5 z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości gruntowej określonej zgodnie z art. 67. Wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana, i wynosi: za nieruchomości gruntowe oddane na cele mieszkaniowe (...) - 1% ceny; za pozostałe nieruchomości gruntowe - 3% ceny.

Stosownie zaś do treści art. 77 ust. 1 i 3 przywołanej ustawy, wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, podlega aktualizacji nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Zaktualizowaną opłatę roczną ustala się, przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej, od wartości nieruchomości określonej na dzień aktualizacji opłaty. Aktualizacji opłaty rocznej dokonuje się z urzędu albo na wniosek użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej, na podstawie wartości nieruchomości gruntowej określonej przez rzeczoznawcę majątkowego.

Z kolei art. 78 ust. 1-3 wskazanej ustawy, właściwy organ zamierzający zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości, o której mowa w art. 77 ust. 3, oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym. Do doręczenia wypowiedzenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, zwanego dalej "kolegium", wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa się przeciwko właściwemu organowi. Ciężar dowodu, że istnieją przesłanki do aktualizacji opłaty, spoczywa na właściwym organie.

Ponadto, zgodnie z art. 77 ust. 2a u.g.n. w przypadku, gdy zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej, użytkownik wieczysty w pierwszym roku wnosi opłatę w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty. Pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżka) rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach. Opłata roczna w trzecim roku od aktualizacji jest równa kwocie wynikającej z tej aktualizacji.

W sprawie sporne były dwie kwestie: wysokość stawki procentowej oraz wartość nieruchomości, która stała się podstawą do podwyższenia wysokości opłaty przez pozwanego.

Jeśli chodzi o przyjętą przez stronę pozwaną stawkę procentową 4% wartości nieruchomości, to uznać należy, iż zostało to uczynione prawidłowo. Stawka procentowa opłaty rocznej została ustalona przez Uchwałę Nr (...) Rady Miejskiej w L. z dnia 30 sierpnia 1995 roku, na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Doszło wówczas do podwyższenia stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste lub zarząd gruntu nie zabudowanego lub zabudowanego, stanowiącego własność Gminy L., niewymienionego w art. 40 ust. 1 tejże ustawy do wysokości 4% ceny gruntu. Stawka została zatem zaktualizowana w drodze przepisów prawa powszechnie obowiązującego na danym terenie (akt prawa miejscowego). Obowiązujące w tamtym czasie przepisy ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (art. 40 ust. 3 ustawy), przewidywały, że wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste lub zarząd gruntu nie zabudowanego lub zabudowanego nie wymienionego w ust. 1 wynosi 3% ceny ustalonej na podstawie art. 39. Stawka procentowa opłaty może ulec podwyższeniu w drodze zarządzenia wojewody w odniesieniu do gruntów stanowiących

własność Skarbu Państwa lub uchwały rady gminy w odniesieniu do gruntów stanowiących własność gminy. Nie było innych, szczególnych wymogów zmiany wysokości stawki opłaty rocznej.

Zwrócić należy uwagę, że wysokość opłaty rocznej została następnie zaktualizowana przez gminę poprzednikowi prawnemu powodów oświadczeniem o wypowiedzeniu wysokości opłaty rocznej ze wskazaniem 4% stawki, dokonanym pismem z dnia 21 grudnia 1995 roku. Następnie, również powodom wypowiedziano wysokość opłaty rocznej pismem z dnia 28 listopada 2005 roku, wskazując, że wysokość opłaty stanowi 4% wartości nieruchomości. Powodowie nie zakwestionowali wówczas wypowiedzenia. Następnie, pismem z dnia z dnia 26 listopada 2008 roku, podjęto próbę aktualizacji wysokości opłaty rocznej za okres od 2009 roku, ponownie proponując opłatę wyliczoną według stawki 4% wartości nieruchomości. Toczyło się wówczas postępowanie sądowe w sprawie I C 207/11 Sądu Rejonowego w Legionowie, zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 maja 2013 roku wydanym w sprawie IV Ca 910/12. Prawomocnym wyrokiem sądu potwierdzono wówczas, że dokonana podwyżka jest niezasadna i powinna obowiązywać opłata w dotychczasowej wysokości, zaś ta obliczana była według stawki 4%. Powodowie wówczas nie podnieśli w pozwie zarzutu nieprawidłowego zastosowania stawki. Zarzut taki pojawił się dopiero w niniejszym procesie. Wskazać należy, iż w ocenie tut. Sądu stawka 4% została prawidłowo ustalona mocą uchwały Rady Miejskiej w L. z dnia 30 sierpnia 1995 roku, a następnie obowiązywała przez kolejne lata i nie była kwestionowana przez użytkowników wieczystych. W pismach o aktualizacji opłaty wskazywano, że obliczenia dotyczą stawki 4%, co nie było kwestionowane przez 20 lat. Niewątpliwie zatem stawka procentowa w wysokości 4% dotyczy nieruchomości, której użytkownikami wieczystymi są powodowie.

Jeśli chodzi o wartość nieruchomości przyjętą do wyliczenia wysokości opłaty od 2015 roku, to Sąd oparł się na opinii biegłego L. F., sporządzonej na potrzeby niniejszego procesu. Z opinii wynika, że wartość nieruchomości na potrzeby aktualizacji wysokości opłaty stanowi kwotę 1.757.000 zł.

Aby obliczyć wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przez powodów, nieruchomości gruntowej objętej księgą wieczystą numer (...), należy pomnożyć wartość nieruchomości przez wysokość stawki – 4%.

Wyliczenie w niniejszej sprawie przedstawia się następująco: $1.757.000 \text{ zł} \times 4\% = 70.280 \text{ zł}$.

Mając na uwadze opisaną wyżej regulację art. 77 ust. 2a u.g.n., ustalono, że w pierwszym roku (2015) użytkownicy wieczystości powinni uiścić opłatę w wysokości dwukrotności dotychczasowej wysokości opłaty rocznej, czyli kwotę 29.188,32 zł ($14.594,16 \text{ zł} \times 2$).

Następnie, ustalono wysokość tzw. nadwyżki odejmując od kwoty 70.280 zł kwotę 29.188,32 zł, co dało kwotę 41.091,68 zł. Kwota ta została podzielona na dwie równe części, co dało kwotę 20.545,84 zł.

Aby ustalić wysokość opłaty w drugim roku aktualizacji (2016) do kwoty 29.188,32 zł dodano kwotę 20.545,84 zł co dało kwotę 49.734,16 zł.

Następnie, dla ustalenia wysokości opłaty rocznej obowiązującej od 2017 roku do kwoty 49.734,16 zł dodano kwotę 20.545,84 zł, co dało kwotę 70.280 zł.

Skoro powodowie domagali się uznania podwyżki za niezasadną w całości, zaś podwyżka opłaty rocznej częściowo okazała się zasadna (w zakresie w jakim podniesiono wysokości opłaty z kwoty 14.594,16 zł do kwoty 70.280 zł) a częściowo niezasadna (w zakresie ponad kwotę 70.280 zł), ustalono w punkcie I wyroku wysokość opłaty rocznej za kolejne lata, zaś w punkcie II wyroku oddalono powództwo (tj. w zakresie w jakim powodowie wnosili by opłata była niższa niż 70.280 zł).

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Różnica między nową (ustaloną przez pozwanego) a dotychczas obowiązującą wysokością opłaty rocznej stanowi kwotę 118.041 zł ($132.635,16 \text{ zł} - 14.594,16 \text{ zł}$), stąd wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie stanowiła kwotę

118.041 zł. Różnica między nową wysokością opłaty (ustaloną przez pozwanego) a wysokością opłaty rocznej ustaloną przez Sąd w oparciu o opinię biegłego stanowi kwotę 62.355,16 zł (132.635,16 zł – 70.280 zł). Z tego wynika, że powodowie wygrali sprawę w stosunku 62.355,16 zł/118.041 zł, to jest w 52,83%, czyli przegrali w 47,17%.

Powodowie ponieśli koszty procesu w postaci opłaty od pozwu – 5.903 zł, kosztów zastępstwa procesowego – 5.400 zł, czyli łącznie 11.303 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego – 5.400 zł.

Całość kosztów procesu wyniosła 16.703 zł, w tym powodowie powinni ponieść ostatecznie 47,17% tej kwoty, czyli 7.878,81 zł a ponieśli dotychczas 11.303 zł, więc zasądzono na ich rzecz od pozwanego kwotę 3.424,19 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprawie powstały nieuiszczone koszty sądowe w łącznej kwocie 1.832,63 zł (1.434,23 zł + 398,40 zł), albowiem Skarb Państwa tymczasowo wypłacił na rzecz biegłego wynagrodzenie (k. 206, 352).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa: od powodów kwotę 864,46 zł (47,17% z kwoty 1.832,63 zł), zaś od pozwanego kwotę 968,17 zł (52,83% z kwoty 1.832,63 zł), tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)